

Sài Gòn Mất Tên

Sài Gòn ơi, em mất tên từ đây
Mùa tháng Tư lệ nhớ vẫn chảy dài
Đã không còn đường Duy Tân thuở ấy
Kỷ niệm đây trên ánh mắt sầu cay...

Sài Gòn ơi, còn trong tôi dĩ vãng
Đêm về vương vấn nét buồn thương
Tên em đây vẫn chưa vào quên lãng
Bên cuộc đời những kẻ sống tha phương...

Sài Gòn ơi, nhìn lại đời hiu quạnh
Đường Tự Do đã xa vắng nghìn trùng
Côi cút ấy như chim hờn gãy cánh
Bóng lạc loài từ biển sóng chập chùng...

Sài Gòn ơi, quê hương mình thương nhớ
Tên phố đường đã mất bao nhiêu năm
Bấy nhiêu năm, nỗi niềm chưa xa vội
Vẫn tìm về buổi tối khóc âm thầm...

Sài Gòn ơi, nhìn lại ngày tháng cũ
Tuổi mây trời là kiếp phận mồ côi
Khập khểnh bước bên hàng cây lá rũ
Rời đời mình cũng úa rũ chia phôi...

Sài Gòn ơi, nước mắt già như cuội
Cả thiên thu cũng lịm tắt nụ cười
Lời yêu thương bị xóa đi dòng cuối
Biển Đông ơi, có còn thấy tên người...

Sài Gòn ơi, giữa vùng trời mưa bão
Cõi lòng tôi là ánh mắt ưu buồn
Đêm giá lạnh niềm tâm tư sầu não
Biết bao giờ giọt lệ sẽ ngừng tuôn...

Trường Đình

UK, sương mù già 2017

- viết ngày 16 tháng 4 năm 2017